

BORSSZEM JANKÓ

A kik hoppon maradtak.

Hungaria. Ha elnézem a régi kérémet: azt a véres száju Balog Laczil, meg azt a szószátyár Zagyva Bertil, mégis csak azt köll mondanom, hogy akit választottam magamnak, bár nem valami szép, de csak különb legény ezeknél.

A király-hymnusz.

— Loyalis kurucz-nóta. —

ALBA önti a magyar
A mit szive érez:
Akár örömtől dobog,
Akár bűtől vérez.
A szabadság dalra gyújtja,
Dalban él még dicső multja,
Borús jelenére
Szebb jövőt remélve,
Szövi énekébe.

A harag s a szeretet
Ajkán dalra válnak;
Mért nem zeng hát a magyar
Hymnuszt a királynak?
Apja ő a nemzetének
Megilletné magyar ének.
Az az »Isten tartsa«
Idegen hangzatja
A magyart zaklatja.

Lehet benne — elhisszük —
Tengere szépségnek,
De hát kinek kedves a
Szép halottas ének?
A hány »Gotterhalte« strófa,
Tízszor anyyi akasztófa
Meredt föl az égne,
S ajkán a pribéknek
Zengett ez az ének.

Bús időről kapja le
Ez a dal a fátyolt;
Mikor a vad idegen
Magyar vérbe gázolt...
Hej azóta, hej azóta
Nem köll nekünk ez a nóta!
A magyarnak vére
Fölforr e zenére
S köny toltól szemébe.

Ne huzzátok ezt a dalt
A dicső királynak,
Hiszen népe sebei
Ő neki is fájnak;

Ő is szivesebben hallja,
Hogyha magyarul kél dalra
Kedves magyar népe,
Koronája éke,
Legfőbb büszkesége.

Hallgasson el az a dal,
Az a fájó, német —
S kel a magyar ajakán
Királyának ének.
Nem köll hozzá sok poéta,
Nem köll hozzá, irás, kóta, —
Hagyják csak magára,
Száll az szájról-szájra,
Terjed tájról-tájra.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— Ugyan, nem lehetne a mi drukunkat valahogyan alkalmazni? — pl. az egyetemi nyomdában?

— Mikor itthon muszájból magam borotválkozom, majd meghasad a szívem, hogy nem maradhatok adósa a borbélyomnak.

— Azt se tudtam, hogy a jogászoknak Ivó a védszentjük. Hogy ne legyen magában ő szent-sége, kinevezzük melléje szt. Kártyéziust.

— Brudert ittam az adó exekutorral. Okos ember a jövőre gondol.

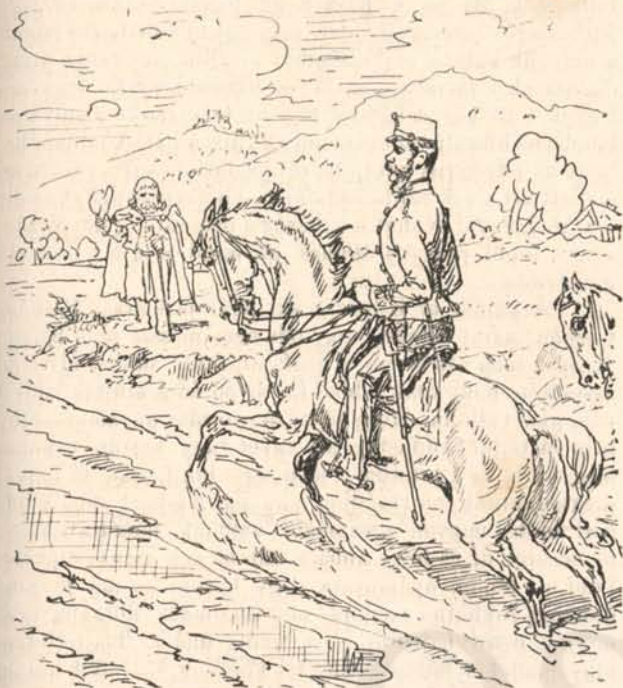
— Egyik anya védszárnyai alól az másiké alá jutok. A különbség csak az, hogy az egyik mater ha nem alma is, de édes; a másik »alma« ugyan, de fanyar.

— Tanszabadság, világosítom fel az öregemet, annyit tesz, hogy bármilyen órát hallgathatok bármikor: teszem föl éjfélkor az új zenélő órát a »Kömlő« mellett.

— Tegnap a következő sürgönyt vettem: »Egyetemes tözsdén a középjellegű in és ex csak teljes töketörlesztéssel nyerhető. Tudniillik in—d—exemet az egyetemi kis trafik lánya őrizte a fürdő saison alatt. (Az ilyen enigmatikus telegrámokat az öregnek aztán úgy elkomentálom, amint nekem tetszik.)

— A mióta kipingálták az univerzitást — írja a Sláger Andris — az embernek még inkább szottyán kedve csak a tulsó trotoárról nézegetni.

MISKOLCZI KEPEK.

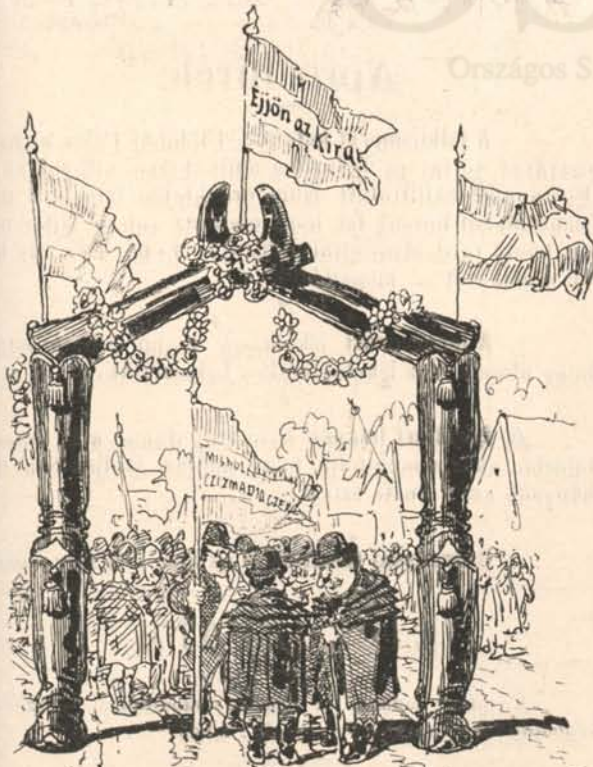

Öreg parasztt ember. Lám, fölséges uram, még a földünk is marasztalja.

Katonai vezényszó a konyhában.

»Mars-mars!«

A 999 csizmadia diadal kapuja.

— Te gyerek, mi föl ott annak a nimetnek az üstjiben?

— Asse tudja bácsi? Hát azt fald föl benne!

— Azt fald magad, te süvölvény!

Ama bizonyos kapitány úrhoz!

HÉJ kapitány uram, hej kapitány uram,
Nagyon csunya szerep a spiczli szerepe,
A hitványak közt is csak a leghitványabb,
A legnyomorultabb foglalkozik vele.

Vitéz katonának ajkára nem illik
Más, csak a kommandó: »utánam előre!«
De te besugásra dreszszéroztad ajkad,
Miattad pirul bajtársaid arczbőre.

Nem való te néked kard az oldaladra,
Tedd le, míg bajtársid magok, le nem rántják.
Jobb lesz neked, hallod, állj te be spionnak,
Jövedelmezőbb az, mint a kapitányság.

B A K A L E V É L.

Budapest várassába az ülleji kaszárnyába
szeptember hónapjába.

Édes szülém, apám uram!

Kévanom, hogy áldást, békességet, friss jó egészséget faszújanak az menybéli szerencsemagazinbul!

Mint az a bundás regrutából igaz bakának csöpörődő katona ember! mikor letelősör várja az promonádon az vitézi szívet vigasztaló lyeán: és aminthogy ez puczovája, ez glanczuja

magát, ameddig az miczirúzsátul egész a bakkancstalpáig nincs rajta annyi piszok, a mennyin egy hét napig kopalt bóha rasztot tarthatna, és oan glanczba van, hogy még az a mennybéli adjutányos, a Gábor arkangyal is csak rongyos kramfutter hozzá képest, — azonképen, de még jobban puczovája magát az egész regiment, hogy most ü Fölsige elejibe megyünk Miskócz várassába. Az a por, a kit a mi lábunk fölver ott a határba, felhőnek is különb annál, a kívül a szentek lóggatják le aztat a vézna lábszárukat. Minden egyes gomb úgy fénylik, mintha nem is a Károly király, hanem a Salamon király regementye vónánk, az panganétnak meg oan a tündöklise, hogy akár tükör számba használhatták az uristen körül settenkedő szent Borbála meg szent Zsuzsánna; mer hát nagy ünnep az a magyar bakának mikor ü Fölsige szeme előtt defelérozathattya az vitézi tökéletességét és csak egy van még hozzá fogható parádé, mikor a fájd eljibe rukkol, mer az is ünnep az igazi vitéznek.

Megyünk bizony Miskócz várassába, persze nem két lábon de nem is négyen mint azok a kóczos huszárok,

hanem gőzhintón, amint dukál ü Fölsige édes fíjainak. Mer hát mink vagyunk azok, nem is azok a barázda billegetők. Mi az a huszár az bakáhol fogvást? Egy paripa egy regemencsnajder, meg egy lú köll hozzá; mink a magunk katona emberségiből vasaljuk az ország utját, dagasszuk a vármegye sarát; az bakának csak a fegyvere legyek a tiz körme ügyibe, hát meztelenyen is a gulyásos kondérba liferálja az egész muszka ármádiát. A minapába, hogy az officzéros kantiuba vótam, láttam ott a pecsenye, mellett azt a sok czifra zódséget, akit garnérungnak szólit a sváb kernyel. Nohát a bakaság a pecsenye, a huszárság, meg a többi rongyos bráncs, az mind csak a hozzávaló garnérung.

A káplár ur Kőpecz, aki már járt arra Miskócz tájékán, aztat beszéli, hogy oda nem messze esen Kassa, Kassán meg ott terem a legfaintosabb sunka. Mire én aszontam, hogy csak jobbat főz az én édes szülém, akit ü nem akart elhinni. Hogyha mármost édes anyámaszszony nem röstellné, küdhetne ám egyet vagy kettőt, vakulna meg tülle az a hitetlen; meg egy hordócska jó borral megtódhatnák, ne rázódjon magába. Az bort ebbé a hűs őszi időbe nagyon egészségre válónak mondja a regemenczarcz ur és hogy abba a ládába sok szénát elpocsékúni ne köjön, apámuram vagy három csomó jó szűz dohányt rakhatna melléje, mer katonáék dolgába nem meri az orrát beleütüni az a kódis finác. Tiszteltetem kigyelmeteket, bőséges szüretet kévanok, maradok hótom naptyáig

szerető katona fiuk

JOSEF KOVÁCS
frájerteros.

Apró hírek.

— **A lelkiismeret hatalma.** Plobihál Péter hirhedt csavargó, tolvaj és betörő a mult héten elfogatván, a Fortunába szállítottott. Nem érdektelen lélektani momentumként hozzuk fel, hogy említett rab a lelkiismeret bántó furdalásai által indítatva f. hó 4-én egy kőtél segélyével — megszökött.

Ω **A terézvárosi iskolaszék** tagjai elhatározták, hogy üléseiket az iskolapadokra helyezik át.

Δ **Pörüljárt finác.** Szimathy János, a ki tapasztalásból akarta megtudni, hogy méltán szidják-e a dohányszók azt a kurta szivart.

— **Csárdással temették el** az idén is a farsangot.

ICLOPEDIA.

Kandász: vadkan. — Vadász: vaddisznó. — Szövet-ségbontó: a fliksnájder. — Vetély: labda.

A szélbal s a delegációk.

Minden ellenkező czáfolat daczára fentartjuk hírünket, hogy a szélbalnak a delegációba való belépése iránt a párt tagjai közt levelezések folynak. Sőt abban a helyzetben vagyunk, hogy e levelezések nagy részét közölhetjük is.

A „B. J.” szerkesztősége.

I.

A szélbal központi bizottságának.

Hogy belépek-e a delegációba?

Szivesen.

Csak hogy egy pár föltétellel.

Ugyanis: a svarczgelb vagyis kétszintű közös politika pingáltassék magyar nemzeti három színre. Amennyiben pedig ez az egész politika ugysis csak homokra épül, támogassa a közös kormány annyiban a magyar alföldet, hogy a politikájához való homokot az én császi buczkáimból hordassa.

Változtassa meg b. Haymerle a nevét Kossuth Lajosra, vagy ha ezt nem akarná tenni, menjen ő Baracconéba száműzöttnek s adjon helyet a mi vezérünknek. Ennél többet nem kívánok. NÉMETH BERCZI.

II.

Tekintetes bizottság!

Hirdetvén, vajjon a delegációba belépni hajlandó volnék-e, tekintettel azon körülményre, hogy a delegatusi napidij 10 frt, holott az országos képviselő csak 5 frt, kész vagyok magamat örökös delegatusnak kinevezetni azon esetre, ha valahol még kerület találkozik, mely igénytelen, de a h nszeretet tüzeben folyton égő alázatos személyiségemet bizalmával megtisztelni hazafias kötelességének ismerni méltóztatnék.

Alázatos szolgálja

CSATÁR ZSIGMOND.

III.

Hm!...

Hja persze!...

Andarei!...

Mennék!...

De mikép?...

És hogyan?...

Come?...

Előre menni könnyebb volt, mint most retirálni.

O dio, ó magyar magyaró! HIGNAZIO ELFY.

IV.

A t. bizottság által fölvetett kérdés komoly megfontolást érdemelvén.

Érett meghányás utáni azon meggyőződés, hogy igenis léptessék be a delegációba, mert csak ha azt elfoglaltuk, lehetővé lehetséges az egész közösügyes kiegyezés megbuktatása.

Czélom ugyanis nem más, mint a közös miniszterek lehetetlenné tételére ügyködő szemesség, mi legkönnyebben oly módon volna elérhető, hogy elfogván őket és internálnók a Souverein lölei republikában, ahol műborok szorgalmas itatásával láb alól könnyen eltétettetésök nehézségekeni ütközés nem irányul valószínűtlenségre. Ha aztán új minisztereket állítana ellenünk

a hatalom, ezekkel ugyanazt cselekednök, mely eljárás mindaddig folytattatnék, amíg közös miniszterségri ember ha nem találkozik, könnyen a magunkrai figyelemvonás sikere kilátható.

Igy ember hiján az intézmény is megbukni könnyen lehetségsbe jut.

SZALAY IMRE.

V.

Nem!

Kaján kerítés pislá kancsalságu kaczér hunyorgásainak envértezett kebellet állok ellen.

— Dido, aport és tépd szét! VÉRHASOVAY.

VI.

A belépés ellen nem tehető kifogás, mert Tisza Kálmánt onnan lehet legkönnyebben kiturni. De csak ugy egyezném bele, ha az »elv« sértetlenül fentartatnék.

Indítványoznám tehát belépés előtt a következőket:

1) A függetlenségi elvnek nagy ünneplésséggel és országos diszszel megtömjéneztetését és szögre akasztatását.

2) Ez elvnek minden időben leendő fentartását elvben.

3) Irányi Dániel kineveztetését »elv-örv«, hogy távollétünket valaki az elv eltolvajlására használja fel.

4) Országos gyászszal, zokogással és itatással egybekötött nyakbakerítését az utálatos oportunitási köpönyegnek. (Ajánlanám a legujabb Gambetta-szabást.)

5) A delegációnális helyiség megelőző fertőtlenítését égő parázsra hintett paprikával.

Abban a véleményben vagyok, hogy ez intézkedések után nyugodtan elvállalhatjuk a felelősséget.

CAROLUS.

VII.

Nem megyek be.

De ha mindnyájan bemennek — belépek.

SIMONYI ERNŐ.

VIII.

A feltett kérdés megítélésére

1) Szempontok keresendők.

2) E szempontok tüzetes vizsgálat alá veendők.

3) A tüzetes vizsgálathoz keresendők a szempontok.

4) E szempontokhoz álláspontok szemelendők ki.

5) Mindezek meggondolandók.

6) És meghányandók.

7) Végül a kérdés eldöntendő.

8) Vagy — s ez volna leghelyesebb — elodázandó.

MOCSÁRY LAJOS.

XI.

Abban az átkos közösrihes delegációban nem tanálkozik pököláda.

Honn. n lássák hát egy csomóban megvetésem kivetéseit?

A plafondra csak nem köphetek, mert mévelt férj-füj vagyok. Le meg azér nem köpök, mer most olyan szorosan lennénk, hogy a fényes csizmám szeplőtelen szárárt keverném be vélle.

Nem menek, üssön belé az dinamitos förgeteg!

CSANYÁGYI.

A HŰ ŐRZŐ.

Maga nem eszik belőle, de az ökröt elugatja onnan.

Gf. K. G. is így tesz.

AZ ÚJ PARIS.

Zsuzsi (ott hátul.) Könnyü azoknak!

TUDOMÁNY

Magyarország a XVI. században.

Írta a a velencei földrajzi kongresszus nagy lakomája után fölölvasta

Fraknoi Vilmos.

INTEGY 300 éve ann k, hogy Magyarország a XVI. századba jutott, mely a legkerekebb századok közé tartozott, kivéve persze a mi »Századok« című történelmi folyóiratunkat, mely kerekedségre nézve felülmulthatatlan. Franciaország csak 200 évvel később érte el a XVI-os számot, mely XVI. Lajos személyében köszöntött be. Mennyire előbbre volt tehát drága hazánk! Mint Irósvay és Jókai krónikáiból értesülünk, Magyarország akkor »Erdély aranykorát« élte. A Rákóczy-indulóval kelt föl és a Rákóczy fölkeléssel indult el minden reggel a magyar ember hazulról. Magyarország határai akkor ezek voltak: észak felé a corpus juris, délre a Verbőczyi hármas határ, nyugatra a pragmatika sanctio és keletre Venczel Gusztáv király birodalma. A Tátra megmászásáról Déchy Mór hegycsuszómászó (a magyar Marko Polo vagyis Pollák Márk) akkor kezdett csak gondolkozni s bár dr. Lumnitzer már szintén jó hírek örvendett, de a lomniczi csucstól még sem ismerték. A Kárpát-egyet általában akkor kezdte általában a Kárpátokat rakatni, mely végből hazánkból a kárpátosok czéhe alakult, mely a mostani kárpátosokban folytatja életét. A vegyes házbeli királyok alatt jött divatba a kétkrajczáros szivar, mely szerintök »gemischte Ausländer« nevet nyert s visel a magyar nép ajkán mostanáig. Nagy Lajos, ha nem csalódom, akkor már meg volt halva, de Mátyás király talán még élt, később azonban ő sem tudta magát föntartani. Egyáltalán csodálatos tény, hogy e századból ma már oly kevés magyar uralkodó van életben; de vigaszunk az, hogy más államokban is hasonló, sőt még hasonlóbbat észlelnek.

A XVI. század igen háborus volt. A napoleoni mozgalmak már előre vetették árnyait, a mennyiben a »poulet à la Marengo« című csirke már akkor is sűrűn termett, ámbár más név alatt tojtatott s költetett ki és el. A termelés fokozásához V. Ferdinánd király, minthogy hozzá akkor még négy hiányzott, fájdalom! nem járulhatott hozzá. Nagy tévedés, hogy szavojai Jenő herceg a korát megelőzte, különben a zentai csatát már a XVI. században meg kellett volna nyernie. Ily hamis felfogások ellen mindig hevesen fogok küzdeni.

Az akkori művelődési viszonyok igen kedvezők voltak. Sajnos azonban, hogy ugyanakkor néhány fontos mulasztás is történt. Arra ugyanis Pulszky Ferencz és báró Lipthay Béla nem gondoltak, hogy akkor csináltatták volna meg Széchenyi és Deák szobrait, mikor a cinquecento nagy mesterei még éltek.

Hogy a XVI. század egyébként is mindenre ráütötte bélyegét: természetes. A könyvek nagyrészt 16-odrét alakban jelentek meg. A magyar zene akkor vette föl a 16-od kótákat. Száz leányt pedig mindig összesen 16. század átélte után vezettek először bálba. Még sok érdekes részletet mondhatnék el e tárgyról. De nem

akarom fárasztani a nagytekintélyű kongresszust, melyet a dessert majszolása foglal el. Dessertationak ez úgy is sok, sőt elég. Desservavi scientiam et salvaladi animam. Ciaó!

Megkéssett füredi levél.

— Illustrált distichon. —

„Lelked szép erejét a sors hullámai edzik.“

„E tó testednek nyújt vidor életerőt.“

Mezőkövesdi titkos tudósítás.

*Alla sua Eccellenza
il generale Irredenta Prendetutti, mi-
nistro della guerra, Roma.*

Mezzo-Coveste, 5. agosto.

Eccellenza!

RVENDEZŐ szívvel írom e sorokat. Nincs többé Irredenta! Trient, Trieszt, Fiume, Dalmácia, Albánia, Montenegro, mind a miénk! Az osztrák-magyar hadgyakorlatok, melyekben a legnagyobb vitézséggel veszek részt, (kérem kieszközölni számomra az első oszdtályu Móriczot, Lázárostul) meggyőztek (hisz ez az egyedüli győzelmük!) arról, hogy Ausztria-Magyarország többé nem mérkőzhetik velünk. Az összes hadsereg a legsiralmasabb állapotban van. Méltóztássék elképzelni, hogy a hadsereg fele fehér papiros szalagot visel a csákóján, mert nincs pénz zsinórra! A bornyu, valahányat láttam, mind meg van nyuzva! A legénység pléh-tálat mind üresen hordozza s egy káplár, kitől kérdeztem, hogy mióta nem látott már polentát, azt sem tudta, mi fán terem az az étel, mely a mi vitézeinkben tartja a lelket. A trombita mind recseg s a zászló csupa rongy. Csodálom, hogy ily bátorságot be mernek mutatni idegen katonatiszteknek.

Mit szóljak a lovasságról? A híres huszárok közül egyet sem láttam sarkantyuba fogni lovát, — mind magától vágatott. Egy támadás alkalmával két legény esett le a lóról; nálunk kettő maradt volna a nyeregben: ecco la differenza! Aztán a lovuk finnyás is nagyon; a legszebb szerbtövist, sőt a bogácskórót is megveti, pedig azt nálunk még a szamár is megeszi. Így aztán persze háboruban nehéz számukra fouragirozni. A manővrizálás olyan összevágó, mintha gépet látna az ember, úgy hogy szabad rugaszkodás, lelkesedés lehetetlen. Ilyen betanított lényekkel győzni nem lehet. A honvédség e részben csak olyan mint a többi. Aztán mind magyarul beszél, úgy hogy még én sem értettem meg soha. Pedig tény, hogy minden egyes legény más-más nemzetiségű. Tisztjeik mindig szótár segédelmével vezénylik.

A híres Uchatius ágyu nem oly borzasztó, mint hire. Biztosíthatom Exciádat, hogy semmivel sem szól nagyobb mint a miénk. Különbben nyílt titok, hogy az aczélbronzbán nyoma sincs az aczélnek. (Uchatius is azért lőtte magát föbe, mert rájöttek e hiányra s a hiányzó aczalt rajta keresték). Az ágyuval manővrizálni is vajmi rosszul tudnak. Négy lóval sem képesek oly hamar megfordítani, mint egy római komfortáblis a maga szekerét egy nyomorult gebével. S aztán még egyet vettem észre! Nem láttam szögeket. Így hát be sem szögezhetik, mielőtt elvesztik!

Maga a csatázás, a mint az osztrákok üzik, tiszta gyerekjáték. Biztosíthatom kedves bajtársaimat, hogy nem kell félniök, ha háborura kerül a dolog, mert a sereg, mely Custozánál még golyóval lőtt, ma már csak löport használ. Az egész mező-kövesdi csatában egyetlen egy golyóseb nem esett! Mily passzió lesz, ezek ellen hadakozni! S mindazonáltal milyen gyávaság! Mikor a fél

sereg előrenyomult, a másik fél, a mely pedig egyetlenegy legényt sem veszített el, rögtön visszavonult s földalta a partiet. Hátha még egy pár olasz gránát pattant volna szét közöttük! Leginkább a kerüléseket gyakorolják s az nagyon jó, mert így adandó esetben bennünket is el fognak kerülni, a helyett, hogy velünk összetüznének. Egyáltalán az egész csatát alig tudom komolyan venni. Ha egy század bersaglierim kéznél van, corpo dell' ostia, minden hadüzenet nélkül megyerem vele az egész armádiát s elfoglalom Mező-Kövesdet. Aztán önök becserélhették volna Triesztre. Nem is hiába pödrötte bajszát a porosz attaché; láttam, hogy hirtelen ráfanyalodott ő is egy kis Csehországra. A szerb attachét egyszer oldalba böktem, ő meg felém sandított; megértettük egymást. Csak az orosz attaché hallgatott; ebből láttam, hogy már mindent megsürgönyözött Ignatiefinek.

Rajta tehát, kedves Eccellenza! Mozgósítsunk! Nem kell szövetséges! A siker biztos. Ha megvernek, itt a fejem, a hadikárpótlást pedig vonja le nem bánom az őrnagyi gázsimból.

CONTE UGOLINO BUGOLINI
maggiore.

Kraxelhuber fújja:

*Asz már bompás' isten ucsek!
Kilegdek a Göczl tyerek
Kucsek, Brittek, Stuchlek, Raneck
Es a hauptmaunn von Stefanek
P. p.!*

Börzeviczy W. M. élczei.

— Gróf Andrassy öreg napjaira Mózsés szerepére adta magát, csak-hogy Mózsés Sinairól, ő pedig Sinairól hirdeti az ur frigyét. (*Sehr büblisch!*)

— Kár, hogy görög nem vagyok. A görög kormány az átengedett területek számára eparchákat (alprefekteket) nevezett ki; ha most Athénben lakom, én is eparch lehettem volna. (*Brauch ich Athen?*)

— Ha a népszínház új direktora tudna olaszul: a megbékélt Blaháné fölött való örömeben mindig a maga nevét harsogtatná. (*Ob der Orl weisz, was »Evva« bedeutet?*)

— Guidó gróf megkoszorúzza az erényt. Milyen nemes himpusus! (*Würd ühm wönüg nützen!*)

— A kis diva mégsem ment át az Operencián, hanem itt marad az Operrettencián. (*Hajassz!*)

— Nem tudom, telt-e volna cukorra, ha a kis Blahának odamérjük a theát-rumot. (*Aj paj!*)

— Az egyetem új rektora a tanszabadságról tartott székfoglalójában felrázta kollegáit tétlenségükből. Denique, be akarta bizonyítani, hogy Apáthy a non apathia! (*Posszsz!*)

— A ház leghatalmasabb embere lesz Ország Sándor, mert róla nevezik nemcsak az országházát, hanem a Sándor utcát is. (*Würd süch geschmeuchelt fühlen!*)

TOJÁSS DÁNIEL

kasznárnak gazdasági tudósításai

Wewrehshegyi Dávid Ur EÖ Ngk, Keletindia ferdejében.

P^a Gecsér, 1-ső Szeptembrisbe.Nagyságos Uram!
Kegyes Jól tévőm!

Melly kár, hogy salyát Uri személyében nem élvezhette a bé rakodás innepét. De bele nyugszom, meg értvénn, hogy az én Ngs Uram Kelet Indiák belga partyain, vagy is Oszti- indába edzi ideghjeit a tengeri feredő soós hullámajiba, hogy esmégg tellyes meg erősödésben vehesse Magára a gaz-

dasági Strápácia balyait, igen is.

meg irtam, hogy nyakig álltunk az Mezei munkákban. Az aratás, hordás, tséplés, kaszállás merőben el foglala münket. Én magam valóságos Mitráljöz czimezetű szerte lövellő álgyu valék, aki egy szerre ötven felé is néztem, böktem és káromkodtam — essze vissza terelvén az embereket, asszonyokat, lányzókat, hogy mind nyájának sűrű, az én Ngs Uramnak penigh jó dolga legyen.

Még most is annyira benne vagyok a nyargalásban, hogy ha alázatos jelentésemet szerkesztem, attól félek, hogy ülvést el alszok.

Elé adám, hogy Búza szemeinket, nagy szerüségükhöz mért meg különböztetéssel, a parádés hintón hordatám helyre. Ugy állott a Buza a kalászbán, mint ha mind edgyik szemnek ki volna az bajúsza pederve.

a Reptze olyan gyönyörű lett, hogy ebből kár volna olajat sutolni — abból a legfinomabb Pomádé is vállalhatik. A szénánk meg olyan, hogy le öntetvén a mi Reptze olyaunkkal, salátának meg ehetné míg az én Ngs Uram is. Takarmány annyi a nemzeti birtokon, hogy a Marha már a szagától is jó lakik. A Lutzernáról mel- tóztat tudni, hogy azt mindétig vágatom, azért, mert ennek olyan tyuk szem termés ete van: mentül többet vágják, annál inkább nyöl, igen is. Más erre rá nem tér. Ilyenhez hohenhámi tanulmányosság kell. A nem diplo- matikus Gazda tiszték brumussal, halydinával, pimpinellával, borsóval, Ló babbal, baltaczinzel avvagy tur- nipszszel okoskodnak — a melyek, ha edgyser vágódnak, nincs több jövőjük.

Az én Ngs Asszonyomnak még fojvást fejlődő genge tengerit küldök ./ alatt. Korai nagy tsutkájú; a kései kis tsövű és inkább Sertésnek való. De lesznek annyi kukoritzáink, hogy az koczáink szintén tengeri feredőt veheténdenek benne, ami Ngdnak csakugy vállik hasznára mint ha En magát részeltette volna benne — igen is;

A mi a dohányt illeti, kvalitásban csak annyiban Havanna, a mennyibe jó vóna ha havónai vóna.

Szántani nem lehet, mert a Talaj olyan, mint az öntött vas. Leg alkalmasabbnak ugy vélekedem tehátlan, hogy a tavaszi Trágyát ki hordatom és hogy ki ne asza- lódjon, egy forma kupatzokba rakatom, a Küfferle Sys- tema szerint és dus Esső után még az idénn meg kerül a Trágyából a haszon dupluma, mert az én ténykedő kezelésem alatt mindennek kell ház és földbért fizetni.

Állattyaink mind a maguk lábán járnak és a mennyi él, dbként számba vészem még a leg kisebb farkat is. A mellyik meg marad, az meg van edződve. A jármosokat ugy fogatom isszve, hogy a vén a fiatallal haladjon edgyütt — így a komor öreg tanítja a tinót, ez meg vidám ifjúságával mulattatja a tapasztalt invalidust. En gyilkolási szándéklat ez üdönn Állattyaink soraiban nem fordult elő.

Sertéseinkkel most aratás után beszélni sem lehet — mind edgyik olyan büszke mint egy uj nemes — azzal a külömbséggel, hogy amannak orra nem lévén kajla, jobban fel dúzhattya —

El számolván a szüleséggel és takarmánnyal, még csak a két látó szemeimmel annak a Simitzkó német arkitektusnak szeretnék a tudományába nézni, valljon meg rakja-e ugy, ami képpen az uradalmi öreg béres meg rakta az asztagokat és kazlakat, mellyeknek végé- ben a nemesi tziemberből vett ki feszített Bürge bőr is a Ngs billoggal együttesen ki vagyon formálva. Nagy szerű volt főképpen a végezet, a midönn az utolsó széna kazaly tetelye sarkára fel állította a karóban huzott Rabbényust, az az hogy papot, a diszesség okáért széna kötélben tekert búbot oda szurvánn és a be felyezett rakodás örö- mére ott a magasban thurótz szent marthyonyi két ágazatú fel kajtató jelet, vagyis tót ágast tellyesitvén az felye tetelyén, mely alatt alulról föl felé számos Vivátus zen- gett Ngd egészségére;

A nagy melegben puhára dinsztelődött Ágnes a hüssön esmégg lelkendezik s hogy ki nézek az ablakon, látom ötet pihenni Ngd pimpinelláján,

mellyek után öröklök

Ngs Uramnak

Kegyes Jól tevőimnek

hódoló tanulmányos hiv szolgája

TOLYÁSS DÁNIEL

Oklev. Gazda.

KATHEDRAI BÖLCSESÉGEK.

— Az egyiptomiak az ő ékirásukat Rawlinsonnak és Fox-Thalbotnak köszönik.

— A vérrokonság azon viszony, mely olyan két sze- mély közt létezik, kik vagy egymást nemzették, vagy közösen származnak egy harmadik törzstől. *)

*) Benne foglaltatik Bozókynak a m. k. t. egyetemen használatban lévő római jogtanában, 68. l., 22 g.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Háromszékba van már rendbe minden. A hotár az román, a hotársértés az meg mese.

Kérdezik tülem, hoid madjarlendjel határjelző oszloptul a lendjel felire mit irjanak fül? Mandok: »természetesen asztot, hoid Lendjelarszág nincs még elveszve; mert ha volna is elveszve, annál a határjelnél lehet mindig megtonálni.«

Mindig nem totam sohase, hoid mér híják a portepé portepének. Mast már todom: mert keveri fül sak port meg épét.

A Goroy-önepen egy kontesz azt hitte, hojd arisztokratis zárt körö bába van. Fül kelet volna ötet világsodni, hoid demokratis szeg zárt körö mólatságon van.

Kölömben a kontesz már azon. Máskép tolán tán még se félte volna ógy magát a kézfogótul.

CSODABOGARAK.

— Egy napilap művészi hireiből. —

»Grósz Béla hazánkfia hirneves arcképfestő jelenleg Bródy Zsigmond ifjúkori arcképfét festi és azonkívül a »Kalábriai rabló« című festményre alkalmazza az utolsó ecsetvonást.«
Hát egybe a kettőt nem lehetne?

— Fővárosi magyarság. —

Ös Budavára Országház-utcájában a következő felirat olvasható:

»Sz. A. Itten mindennemű uri és hölgyi öltmények, akarmely szövötmény azon kívül zalog és keztyűtisztítás átvéteik.«

B. M.

FÉRFI RÚHA RAKTARA

az élet vásáron,
a szüglleti kocsmá átellenében
A. Sz.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Krss. Az az »egyívásu« azt jelenti voltaképen, hogy »egyívásu« (l. ivadék, azaz egykorásu; két gyermek. p., aki egyazon időtáj született.) A »v« csak amogy került elejébe. Az ilyen bővítésre, betűcsérésre betűváltoztatásra több példa is vana magyari népies nyelvben: család h. csalárd; szenved h. szendved, válasz h. választ. (Választot irt a levélre.) Bajvívás h. bávjívás, vállal h. vadal. (Magára vadalta a terhet.) etc. A vítás kérdés ezzel a fölvilágosítással, ugy hisszük, meg van oldva. A jóízű levélért s a benne kifejezett szives indulatért köszönetünket. — Csngbng. A levélmester mesterlevelének érdemelt helyet nyitunk. — J. P. A lelkesen verselő H. V. J. magánügyeibe, főleg ha szívbéliék azok, bele nem ártjuk magunkat. Magát a selyp vallo-mást magán csodabogarászatunk levéltárába tettük s ott őrizzük. — S. A. Nehánya teszi. — T. J. Rettentő a borbély legény s szörnyű az ő haragja: a jajtékot tur ha ingerlik. Az ő kezében a borotva, a mi állunkon a tüske. Iszonyuan megboszulhatná magát. Óvatosság! — J. E. Szükségtelen volt elejébe harangozni. A szives ajánlat elfogadása, sajnálatunkra, nem tőlünk függ egyedül. — J. B. A derék B. I. bácsi három borfogásu felköszöntését, dehogynem juttatjuk a halhatatlanság szárnyaira! — K. Ö. A naptárba tettük. Van-e még? — N. X. Jól megtartja a tónus. Bővitve jelen meg. — T. M. Hiszen az a rendje, hogy az elnök elől járjon, a szolgálja a végén következék. Az, hogy a szolgát a tanárral egy rovatra foglalja az évi jelentés szerkesztője, csak egy tipografikus mulasztás. Egy »spiccel« segítve lett volna a dolgon. — Adrjn. Kiténő! Csak véletlen okozta, hogy eddig föl nem használtuk. — Scaevola. A distichonok legkisebb hibája az, hogy döcögnek s nem perdülnek. Az egyszerű tény elmondásával beérjük. A mustárt majd hozzá adjuk magunk. — S. A. Ezuttal vékonyabb fonalat eresztett. Egy-egy szálát azonban beleszövünk a nagy abroszba. Azt a pol. napilapot s számát kérjük megnevezni. — K. J. Lehet, hogy érdekes dolgot beszél el a levele; de a sok porzó alól ki nem látszott. — Fgrs. Nem műveljük a lyra e nemét. A zalogházi poezist Bukovay urnak tartjuk fen. — I. I. Szépen jött; van közte sláger is. — T. B. Hasznos volna tudni kik rendezték azt a hangversenyt? — B. A. Szívesen várunk veled. sőt ha a hét elején kapjuk, még képet is rajzoltatunk hozzá. Levél hol éri önt? — P. Már két változatban is előfordult lapunkban ugyanaz. — »Genie«. A nagyobbikban sok a mag. El is vetjük a pozsonyi földbe. Az aprók is beváltak, de nem sokat érdekl a magyar embert az új Canossa. — »Szbdsg.« A lapot nem kérjük. — Brsd. Gmm. A javát annektőljük. — »Filozofiai nézetek.« Jobb volna, ha lelke ömléseit Mill-papirosra jegyezne föl. — W. A. Vegyes dolgok. Folytassa. — Assyrius. A régi méduai szellem lengi át szavait. Köszönet! — R. H. Az egyiket belementjük a »Dr u k k« naptárba.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.